

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. στ΄, 31-36)

2 Ὀκτωβρίου 2022

Στὴ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Κύριος ὁμιλεῖ γιὰ τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης, προτρέποντάς μας νὰ συμπεριφερόμαστε στοὺς συνανθρώπους μας ὅπως ἀκριβῶς ἐπιθυμοῦμε νὰ συμπεριφέρονται κι αὐτοὶ σὲ μᾶς. Εἶναι προϋπόθεση, μᾶς λέει, ἂν θέλουμε οἱ ἄνθρωποι νὰ μᾶς ἀγαποῦν, νὰ μᾶς σέβονται καὶ νὰ μᾶς συγχωροῦν, τότε κι ἐμεῖς πρῶτοι νὰ συμπεριφερόμαστε ἔτσι.

Ἄν ἀγαπᾶτε, διευκρινίζει, αὐτοὺς ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, ὅπως κάνουν οἱ ἁμαρτωλοὶ, καὶ κάνετε καλὸ μόνο σὲ ἐκείνους ποὺ σᾶς φέρονται καλά, τότε μέσα σας δὲν ὑπάρχει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἄν δανείζετε σ' ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιμένετε νὰ ἔχετε ἀπολαβές, ὅπως κάνουν οἱ ἁμαρτωλοὶ, τότε ἡ ἀγάπη γίνεται δοσοληψία καὶ ἡ φιλανθρωπία ἰδιοτέλεια. Γι' αὐτό, πάλι μᾶς προτρέπει, νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας καὶ νὰ πράττετε τὸ ἀγαθὸ καὶ νὰ δανείζετε χωρὶς νὰ περιμένετε ἀνταπόδοση, καὶ τότε ὁ μισθός σας θὰ εἶναι πολὺς καὶ θὰ εἴσθε γνήσια παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος εὐεργετῆ ἀκόμα καὶ τοὺς ἀχάριστους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους.

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ Κύριος ἀναλύει πρακτικὰ τὶ σημαίνει ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, καὶ τὴν διαστέλλει ἀπὸ κάθε ἐνέργεια ποὺ ἀποβλέπει στὸ συμφέρον μας. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι γιὰ τὸν Χριστὸ μία κίνηση ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων γύρω μας, ἀλλὰ ἀντλεῖ τὴν καταγωγὴ τῆς καὶ τὴ δύναμή τῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Γι' αὐτό καὶ ἡ νέα ἐντολή, ἡ μοναδικὴ ἐντολὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἶναι τὸ «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», καθὼς σ' αὐτὴ στηρίζονται καὶ ὁ Νόμος καὶ οἱ Προφῆτες, καὶ κάθε ἔκφραση τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς. Γι' αὐτό καὶ ὁ Κύριος δίνει σαφῆ ἐντολὴ θέλοντας νὰ διεγείρει τὴν ψυχὴ μας πρὸς τὴν πραγμάτωση τῆς ἀληθινῆς κοινωνίας μὲ τὸν πλησίον, μᾶς λέει πὼς σημάδι ὅτι εἴμαστε γνήσιοι μαθητὲς του εἶναι ὅχι ἡ θαυματουργία ἀλλὰ ἡ ἀγάπη. Δὲν ζήτησε

ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους νὰ κάνουν σημεῖα καὶ θαύματα, παρόλο πὺ ὁ ἴδιος τοὺς ἔδωσε αὐτὴ τὴν δωρεὰ καὶ χάρη, ἀλλὰ ταυτίζει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἴδιο τὸν Θεό. Ἐπέινασα, μᾶς λέει, καὶ μοῦ δώσατε νὰ φάω. Καὶ τοῦτο, ἐπειδὴ συνδέεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό.

Δὲν εἶναι σπάνιο φαινόμενο, μέσα στὴν ἀνθρώπινη ἀτέλεια καὶ ἀδυναμία μας, καὶ ἔχοντας ἀνάγκη νὰ εἰσπράξουμε τὴν ἀγάπη τῶν συνανθρώπων μας, νὰ ἀντιλαμβανόμαστε τὴν ἀγάπη ὡς μιὰ κίνηση συναισθηματική, πὺ περιορίζεται σὲ στενὸ κύκλο ἀνθρώπων γύρω μας, καὶ συχνὰ μεταβάλλεται ἀνάλογα μὲ τὴ συμπεριφορὰ τους. Ὅμως γιὰ τὸν Χριστὸ ἡ ἀγάπη εἶναι κοινωνία προσώπων καί, ἐπειδὴ ὡς κοινωνία προσώπων καὶ ὡς σχέση ἐνότητας μὲ τὸν συνάνθρωπο καὶ μὲ τὸν Θεὸ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει μὲ ὄρους ἰδιοτελεῖς, τὸ χαρακτηριστικὸ τῆς γνώρισμα δὲν εἶναι ἡ ἀντιπροσφορὰ ἀλλὰ ἡ προσφορὰ δίχως ἀνταλλάγματα. Γιὸ ἀπλᾶ, ἂν περιμένουμε ὅλοι μας πρῶτα οἱ ἄλλοι νὰ μᾶς φερθοῦν μὲ ἀγάπη, ὡστε κι ἐμεῖς νὰ πράξουμε ἀνάλογα, τότε μοιραῖα οἱ ἄνθρωποι ἀποξενωνόμαστε μεταξύ μας, κλεινόμαστε στὴ φυλακὴ τοῦ ἐγὼ μας καὶ ζοῦμε ἀπὸ τώρα τὴν ἀπομόνωση, πὺ εἶναι ἡ Κόλαση.

Ἡ κοινωνία σήμερα χαρακτηρίζεται, ὅσο ποτέ, ἀπρόσωπη, οἱ ἄνθρωποι ὡς μονάδες, ζοῦμε ἀπομονωμένοι, σκυθρωποί, δίχως ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν πλησίον, δίχως πραγματικὴ ἀγάπη καὶ χαρὰ μέσα μας.

Ἐξοδο φυγῆς ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς καθημερινότητος ἀποτελεῖ ἡ προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ, σήμερα, νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν παθητικὴ ἐγωιστικὴ στάση στὴν ἐνεργητικὴ καὶ πραγματικὴ ἔκφραση τῆς ἀγάπης, πὺ προσφέρει καὶ προσφέρεται καὶ θυσιάζεται χωρὶς ὄρους, ὅπως ἔκανε ὁ Ἰδιος, φωτίζοντας τὴν προοπτικὴ τῆς ὄντως Ζωῆς καὶ τῆς ἀνάστασης πὺ χρειαζόμαστε. Ἀμήν.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. ζ΄ 11-16)
9^ο Οκτωβρίου 2022

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διηγήθηκε σήμερα μὲ σύντομο καὶ παραστατικό τρόπο τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ μοναδικοῦ παιδιοῦ μιᾶς γυναίκας χήρας ποὺ ζοῦσε στὴν κωμόπολη τῆς Ναϊν. Ἡ κωμόπολη αὐτὴ βρῖσκεται στὰ νότια τοῦ ὄρους Θαβώρ, στὴν Γαλιλαία.

Ἐκεῖ πῆγαινε ὁ Κύριος συνοδευόμενος ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του καὶ ἀπὸ πολὺ κόσμο. Μόλις πλησίασε τὴν πύλη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔμπαιναν στὴν πόλη, βρέθηκε μπροστὰ στὴν νεκρικὴ πομπή. Ἡ θλίψη ὄλων καὶ ἰδιαίτερα τῆς μητέρας, ἀβάστακτα.

Τὰ πράγματα ὅμως μὲ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀλλάζουν τροπή. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς συναντιέται μὲ τὸν θάνατο. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου, ἔρχεται ἀντιμέτωπος μὲ ἓνα γεγονός ποὺ ἔσβηνε κάθε ἀνθρώπινη ἐλπίδα. Εἶναι ὅμως Ἐκεῖνος ποὺ ἀφανίζει τὴν θλίψη καὶ τὸν πόνο καὶ φέρνει στὸν κόσμο τὴν χαρά. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ ἔχει ἐξουσία νὰ λέει: «Νεανίσκε, σοὶ λέγω ἐγέρθητι» καὶ ἡ ἐντολὴ τῆς ζωῆς νὰ ἐνεργοποιεῖται αὐτοστιγμεί. Τὸ νεκρὸ παιδί σηκώνεται καὶ παραδίδεται ζωντανὸ στὴν ἀπελπισμένη μητέρα.

Μὲ αὐτὸν τὸν θαυματουργικὸ τρόπο ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὸν λαό του. Δὲν ἦταν καθόλου μικρὸ γεγονός αὐτὸ ποὺ εἶδαν ὅλοι. Ἐνας νεκρὸς ἀναστήθηκε μὲ τὸ πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ λύπη ποὺ εἶχε κυριεύσει τὴν ψυχὴ τους ἔφυγε καὶ ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τὴν χαρά.

Ὁ θάνατος, ἀδελφοί μου, εἶναι ἀδιαμφισβήτητα φοβερὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι ἓνα ἀφύσικο γεγονός ποὺ δὲν ἐπινοήθηκε ἀπὸ τὸν Δημιουργό, ἀλλὰ προέκυψε ὡς συνέπεια τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν ζωὴ, ποὺ εἶναι ὁ ἴδιος. Ὁ Θεὸς μᾶς ἔπλασε γιὰ νὰ ζοῦμε, ὄχι νὰ πεθαίνουμε. Μᾶς ἔδωσε τὴν ζωὴ, γιὰ νὰ τὴν ἀπολαμβάνουμε καὶ ὄχι γιὰ νὰ τὴν ἀκυρώνουμε.

Ὁ θάνατος ἔρχεται στὴ ζωὴ μας, ὅταν ἡ ψυχὴ χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα. Μόλις ἡ ἀθάνατη ψυχὴ ἐγκαταλείψει τὸ φθαρτὸ μας σῶμα, αὐτὸ διαλύεται, μαρτυρῶντας ὅτι ἡ ζωὴ εἶχε ἀξία συζευγμένη μόνο μὲ τὴν πνοὴ τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ψυχὴ μέσα μας. Ἡ ἀθάνατη ψυχὴ ὅμως ἐξακολουθεῖ νὰ ζεῖ περιμένοντας τὴν κοινὴ

ανάσταση. Τὸ σῶμα μετὰ τὴν ἀνάσταση δὲν εἶναι πλέον φθαρτό, ἀλλὰ ἀφθαρτοποιημένο χωρὶς ὑλικὲς ἀνάγκες. Μὲ τὸ σῶμα αὐτὸ ἡ ψυχὴ θὰ ζήσει αἰώνια, χωρὶς τὸν φόβο νὰ τὸ ἀποχωριστεῖ ξανά.

Ἡ ἐπανασύσταση αὐτὴ τῆς ἀνθρώπινης ὄντοτητας καὶ ἡ ἐκ νέου ἐνοποίησίν της εἶναι τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ Νικητοῦ τοῦ θανάτου, Χριστοῦ, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ἀναστάσεώς του.

Πολλοὶ ἄνθρωποι δυσκολεύονται νὰ πιστέψουν στὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπομένως στὴν ἀνάσταση καὶ τῶν δικῶν μας σωμάτων, ἐπειδὴ παραμένουν δοῦλοι τῆς φθορᾶς καὶ τῶν παθῶν. Ἔτσι χάνεται ἡ προοπτικὴ τῆς αἰωνιότητος, καὶ ἡ ζωὴ μας κυριεύεται ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν τρόμο τοῦ θανάτου.

Τὴν πίστη μας ὁμως στηρίζει ὁ ἄδειος τάφος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας ὀνομάζεται καὶ εἶναι Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ λειτουργικὴ μας ζωὴ ἔχει ὡς ἐπίκεντρό της τὸ γεγονός αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀντλεῖται ἡ ἐλπίδα καὶ προσφέρεται ἡ ζωὴ.

Οἱ ἅγιοι εἶναι οἱ φίλοι τοῦ Θεοῦ ποὺ γίνονται τὰ πρότυπά μας, ἐπειδὴ ἀπέκτησαν αὐτὴν τὴν πείρα τῆς ἀναστάσεως, ἀψηφώντας τὰ πάντα καὶ θυσιαζόμενοι γιὰ τὸν Χριστὸ μὲ φρικτὰ βασανιστήρια. Δὲν ὑπολόγισαν πλοῦτη, νειᾶτα οὔτε καὶ αὐτὴ τὴν ζωὴ τους, προκειμένου νὰ κερδίσουν τὴν χαρὰ τῆς αἰωνιότητος. Ἐζησαν τὴν χαρὰ τῆς ἀναστάσεως ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμον, ἐπειδὴ πίστεψαν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ὕπνος ποὺ θὰ μᾶς ξημερώσει στὴν ποθητὴ ἡμέρα τῆς ὄντως ζωῆς.

«Νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι». Ὁ παντοδύναμος λόγος τοῦ Κυρίου ποὺ ἀνέστησε τὸ νεκρὸ γιὸ τῆς χήρας τῆς Ναΐν ἀντηχεῖ σὲ κάθε χρόνο καὶ ἐποχὴ καὶ διαλαλεῖ τὸ μήνυμα ὅτι πλέον ὁ θάνατος ἔχει νικηθεῖ. Μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Ὅλοι εἴμαστε ζωντανοί. Ἄλλοι στὴ γῆ καὶ ἄλλοι στὸν οὐρανό.

Ἄς μὴ λυπόμαστε λοιπὸν ὑπερβολικὰ γιὰ τοὺς ἀγαπημένους μας κεκοιμημένους. Πρέπει νὰ μᾶς παρηγορεῖ ἡ βεβαιότητα ὅτι ζοῦν στὴν φιλόθρονη ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Ἄς προσευχόμαστε γι' αὐτοὺς καὶ ἄς ἀγωνιζόμαστε νὰ τοὺς συναντήσουμε, γιὰ νὰ ζήσουμε μαζί τους καινὴ καὶ ἀναστημένη ζωὴ. Ἀμήν.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022
ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. ν' 5-15)
(16-10-2022)

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τὴν παραβολὴ τοῦ σπορέως. Ὁ Χριστός, ὡς σπορέας, σπείρει τὸν ἴδιο Του τὸν λόγο στοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι ἀνάλογα μὲ τὴν δεκτικότητά τους διακρίνονται σὲ τέσσερις κατηγορίες. Συγκεκριμένα, στὴν πρώτη κατηγορία ἀνήκουν αὐτοὶ ποὺ ἔχουν τὴν καρδιά τους τόσο σκληρὴ ὅσο σκληρὸς εἶναι καὶ ἓνας χωμάτινος δρόμος ποὺ πατιέται διαρκῶς. Ὅσο πατιέται γίνεται τόσο σκληρὸς, σὰν νὰ εἶναι στρωμένος μὲ ἄσφαλτο. Καὶ στὴν ἄσφαλτο δὲν βλαστάνει τίποτε. Οἱ σπόροι ποὺ ρίχνονται σὲ αὐτὴν καταστρέφονται. Ἐτσι εἶναι οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴ σκληρὴ καρδιά ποὺ δὲν ἀποδέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ μένουν ἄκαρποι.

Ἡ δευτέρη κατηγορία ἀφορᾷ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ δέχονται τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, ἐλκύονται ἀπὸ τὰ πνευματικὰ του μηνύματα καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ζήσουν σύμφωνα μὲ αὐτόν. Ὅμως, ἡ ἀποδοχὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν γίνεται μὲ τὶς σωστὲς προϋποθέσεις. Δὲν κατανοοῦν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ εἶναι μία δύσκολη πορεία ἀπὸ τὰ ἐφήμερα καὶ ἐπίγεια σὰ μόνιμα καὶ ἐπουράνια καὶ ἀπὸ τὰ δυσχερῆ καὶ λυπηρὰ σὰ εὐφρόσυνα καὶ αἰώνια. Θεωροῦν ὅτι ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ὁ ἰδανικὸς δρόμος γιὰ υἰεία, εὐτυχία καὶ ἐπιτυχία. Ἐτσι, στὸν πρῶτο πειρασμό, στὴν πρώτη δυσκολία ἐγκαταλείπουν ὡς ἀτελέσφορο τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τρίτη κατηγορία ἀντιστοιχεῖ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ζοῦν κοσμικά, μὲ καλοπέραση, μέριμνες ποικίλες, πλοῦτο καὶ κάθε εἶδους ἀπολαύσεις. Αὐτὰ ὅμως εἶναι ἀγκάθια ποὺ πνίγουν τὸν καλὸ σπόρο καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἀναπτυχθεῖ. Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ καλὸς σπόρος, ποὺ φτάνει στὶς καρδιὲς αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν καταφέρνει νὰ ριζώσει καὶ νὰ ἀποδώσει καρποὺς πνευματικούς. Οἱ ἀπολαύσεις τῆς ἐπίγειας ζωῆς, ὅταν ἀπολυτοποιηθοῦν ὡς στόχος, γίνονται θηλιὰ στὸ λαιμὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ πολὺ περισσότερο τῶν Χριστιανῶν. Ἐκεῖ ποὺ θὰ ἔπρεπε οἱ ἄνθρωποι νὰ ζοῦν πνευματικά, μὲ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ψυχῆς τους στραμμένο στὴ βασιλεία

τοῦ Θεοῦ, παρασύρονται ἀπὸ τὴν ἰσχυρὴ δύναμη τῶν ἐπίγειων ἀπολαύσεων καὶ ξεχνοῦν τὸν Θεό. Ὄταν, ὅμως, οἱ ἄνθρωποι ξεχάσουν τὸν Θεὸ καὶ κλείσουν τὴν καρδιά τους στὸν λόγο Του, τότε μένουν ἄκαρποι, δίχως τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μέσα τους. Πόσο τραγικὸ εἶναι στ' ἀλήθεια αὐτὸ γιὰ ἄνθρωπους, οἱ ὁποῖοι τρέφονται μὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ αἷμα τοῦ Κυρίου.

Ἡ τέταρτη κατηγορία ἀφορᾷ στοὺς ἄνθρώπους ποὺ διατηροῦν ἀνοικτὴ τὴν καρδιά τους στὴ σπορὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸ χαρακτηριστικὸ τους εἶναι ὅτι αὐτοὶ διαφοροποιοῦνται μόνο στὸ ὅτι θέλουν, ἐπιθυμοῦν καὶ ἀγωνίζονται στὴν τήρηση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ μοχθοῦν ἐπίπονα νὰ τὸν τηρήσουν. Μπορεῖ νὰ πέφτουν σὲ σφάλματα καὶ μπορεῖ νὰ ἀστοχοῦν σὲ πολλά, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἐπιδεικνύουν ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ στὸν στόχο τους. Δὲν βλέπουν τὸν χριστιανισμὸ ἐπιφανειακά, ἀλλὰ τὸν ζοῦν οὐσιαστικά. Ἡ καρδιά τους βρίσκεται στραμμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι στὴν πολυπροσωπία τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ καὶ καρποφοροῦν πνευματικά. Αὐτοὺς ἐννοεῖ ὁ Χριστὸς λέγοντας *«τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῆ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον κατέχουσι καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ»*.

Συνεπῶς, γιὰ νὰ μπορέσουμε καὶ ἐμεῖς νὰ καρποφορήσουμε πρέπει νὰ ἀποκτήσουμε συνείδηση καὶ δεκτικότητα. Νὰ ταυτίσουμε τὴν καρδιά μας μὲ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀντιστεκόμαστε σὲ πράγματα ἐφήμερα ποὺ μᾶς ἀποσποῦν ἀπὸ τὴν τήρησή του. Ἐδῶ χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή. Ὅπως ἀκριβῶς κάθε πράγμα ποὺ ἀξίζει. Διότι τὸ εὐκόλο ἔχει λίγη καὶ ὄχι σταθερὴ ἀξία. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἐπαγγελίες Του ἀφοροῦν στὸν θησαυρὸ ποὺ ἀναζητοῦμε, δηλαδὴ στὴ μονιμότητα τῆς Βασιλείας Του μέσα μας.

Γένοιτο.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022
ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. ν' 27-39)
(23-10-2022)

Πολλοί άνθρωποι αδυνατούν να αντιληφθούν τη μανία του διαβόλου που στρέφεται κατά της ψυχής μας και μᾶς δημιουργεί πολλά προβλήματα, γι' αυτό παρεχώρησε ο Θεός να δαιμονισθούν μερικοί και στο σώμα, ώστε να αντιληφθούμε όλοι πόσο φοβερό πράγμα είναι να κάνει κάποιος ἔνοικο της ψυχής του τὸν διάβολο, ὅταν πραγματοποιεῖ τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας, ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς.

Τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα περιγράφει ἓνα δαιμονισμένο στὰ Γάδαρα. Ἡ περιγραφή εἶναι φοβερὴ καὶ ἀξίζει νὰ δοῦμε μερικὰ σημεῖα ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστής. Κατ' ἀρχὴν πρέπει νὰ τονίσουμε πὼς ὁ Χριστὸς ἦλθε νὰ καταργήσει τὸ κράτος τοῦ διαβόλου, ὅπως μᾶς ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Χριστὸς, κατὰ τὴν παντοδυναμία Του, ἐκδιώκει τοὺς δαίμονες ἀπὸ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων καὶ μᾶς χαρίζει τὴν αἰώνια ζωή. Ἀπὸ εὐσπλαχνία ἦλθε στὸν αἰγιαλὸ ὅπου διέτριβε καθημερινῶς ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε καταληφθεῖ ἀπὸ πολλὰ δαιμόνια. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐκεῖνο τὸ σμῆνος τῶν δαιμόνων, ὅταν ἦ παρουσία τοῦ Κυρίου τοὺς μᾶστιζε ἀνηλεῶς, βρέθηκε σὲ ἀμχανία κι ἀρχίζε νὰ κραυγάζει· «τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου μὴ μὲ βασανίσῃς» (Λουκ. 8,28). Φοβήθηκαν πὼς θὰ τοὺς παραδώσει στὴν αἰώνια κόλαση. Ἡ κόλαση γιὰ τὸν διάβολο εἶναι νὰ παραδοθεῖ σὲ ἀκίνησία καὶ νὰ καταργηθεῖ κάθε πονηρὴ του ἐνέργεια. Νὰ μὴν μπορεῖ νὰ κάνει τὸ κακό.

Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν ἡ λεγεῶνα τῶν δαιμόνων νὰ ταπεινωθεῖ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ νὰ Τὸν παρακαλέσει χρησιμοποιοῦντας μάλιστα λόγια κολακείας. Τὸ πλῆθος τῶν δαιμόνων ἐξαιτίας τῆς πονηρῆς κοινωνίας ποὺ εἶχαν μεταξύ τους, μιλοῦν σὰν νὰ εἶναι ἓνας καὶ χρησιμοποιοῦν τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου. Ὁ Κύριος ρώτησε τὸ δαιμονισμένο ποιὸ εἶναι τὸ ὄνομά του· «ὁ δὲ εἶπε· λεγεῶν· ὅτι εἰσῆλθεν δαιμόνια πολλὰ εἰς αὐτόν». Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ ρωτήσει γιὰ νὰ μάθει τί γίνεται μέσα στὸ δαιμονισμένο, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς πληροφορήσει πόσοι φονευτὲς δαίμονες ταλαιπωροῦσαν ἐκεῖνον τὸν δυστυχισμένο. Ἐπίσης ἤθελε ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς δείξει πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ συρφετὸς ποὺ ἐξεστράτευε καθημερινῶς ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου, «ἀνελεῖν οὐκ ἐξίσχυσεν», δὲν μπόρεσε νὰ τὸν σκοτώσει, θὰ ὑπογραμμίσει ἰδιαίτερα ὁ Βασίλειος Σελευκείας. Ὁ διάβολος ὅλα

θὰ τὰ κατάστρεφε καὶ κανένα πλάσμα δὲ θὰ ἔμενε ἀπείρακτο ἀπ' τὴν ἐνέργειάν του, ἐὰν δὲν τὰ προστάτευε ἡ ἀκαταγώνιστη δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἀκόμη κι ἡ παράκληση τῶν δαιμόνων νὰ μποῦν μέσα στοὺς χοίρους δείχνει τὴν ἀδυναμία τους, ὅταν ἐμφανισθεῖ μπροστά τους ὁ Θεὸς καὶ τοὺς καταργήσει τὴν πονηρὴ δραστηριότητα.

Κάθε πονηρὸ πάθος ἐξαιτίας τῆς ἀκαθαρσίας του δημιουργεῖ στὸν ἄνθρωπο κτηνώδη βίον. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ μόλυναν τὸν χιτῶνα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, περιφέρονται σὰν χοῖροι. Ἀπ' αὐτοὺς πιὸ διακριτοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀγάπησαν τὴν ἡδυσπάθεια καὶ προνοοῦν ἀμαρτωλὰ γιὰ τὴ σάρκα τους. Ὁ Παῦλος λέγει: «ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας» (Ρωμ. 13,14). Ὁ ἱερός Θεοφύλακτος προσθέτει πὼς κάθε ἄνθρωπος ποὺ στερεῖται λόγῳ τῶν ἀμαρτιῶν του τὴ στολὴ τοῦ βαπτίσματος, δὲν μένει μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ στὰ μνήματα, δηλαδή ζεῖ μέσα στὰ νεκρὰ ἔργα, ὅπως π.χ. στὴν πορνεία καὶ στὴν ἀκάθαρτες πράξεις.

Ἕνας ἄλλος ἐρμηνευτὴς θὰ συμπληρώσει. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ βαρύνεται μὲ φαῦλες πράξεις συνέχεται ἀπ' τὸν πονηρὸ δαίμονα. Βγαίνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν ἀρετῶν, δηλαδή τὴν Ἐκκλησία καὶ σὰν νὰ εἶναι δεσμὰ οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ τὴν ἀποθέτει βγάζοντας τῆς σωφροσύνης τὸν χιτῶνα, ἐνῶ παραδίδεται στὴν ἀπραξία τῶν ἐναρέτων ἔργων. Ἡ ἀπραξία αὐτὴ συμβολίζεται μὲ τὴν κατοίκηση τοῦ δαιμονισμένου στὰ μνήματα. Ἡ τραγικότητα τοῦ διαβόλου εἶναι ὅτι ξέρει τί τὸν περιμένει κι ὅμως δὲν μετανοεῖ. Παραμένει ἀμετανόητος, καὶ μάλιστα μὲ λυσιπώδη μανία ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀγωνίζονται. Ἡ ἀμετανοησία, ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὸν διάβολο, εἶναι ἡ αἰτία τῶν κακῶν σ' ὅλον τὸν κόσμον. Παραμένοντας στὰ πάθη μας δὲν ἀφήνουμε περιθώριο στὴ χάρις τοῦ Θεοῦ νὰ ἐνεργήσει.

Ἀδελφοί,

Ὁ πονηρὸς ἔχει δεσμεύσει τὴ βούλησή μας καὶ μᾶς ἔκανε ἄπρακτους γιὰ τὰ καλὰ ἔργα καὶ τοὺς θεοφιλεῖς ἀγῶνες. Ἄς ἀναζητήσουμε τὸν Θεὸ μὲ ὅλη μας τὴν ψυχικὴ δύναμη κι ἄς καλλιεργήσουμε τὴν ἐντολὴν του μὲ ταπείνωση, ὥστε νὰ λυτρωθοῦμε ἀπὸ τὴν μεθοδεῖα τοῦ διαβόλου καὶ νὰ νοιώσουμε ἐλεύθεροι μέσα στὸ χῶρον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀμήν.

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022
ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ (Λκ. 1στ΄ 19-31)
(30-10-2022)

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ποὺ διηγεῖται τὴν παραβολὴ τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου μᾶς φέρνει μπροστὰ στὸ δύσκολο, αἰώνιο καὶ ἀκανθῶδες πρόβλημα τοῦ πλούτου καὶ τῆς φτώχειας. Δὲν εἶναι ὅμως τὸ κεντρικὸ θέμα τῆς ἡ καταδίκη τοῦ πλούτου καὶ ὁ ὕμνος τῆς φτώχειας, ὅπως φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ὁ πτωχὸς δὲν κερδίζει τὴν εὐνοια τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πτωχός, ἄλλα ἐπειδὴ στηρίζει τὶς ἐλπίδες του στὸν Θεὸ καὶ ζεῖ σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή του. Καὶ ὁ πλούσιος δὲν εἶναι καταδικασμένος, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ ἀπολαμβάνει ὑλικά ἀγαθὰ, ἄλλα ἐπειδὴ στηρίζει τὴν ζωὴ του σ' αὐτὰ καὶ ὄχι στὸν Θεό. Ἐπειδὴ ἐπίσης ἔχει ξεχάσει τὸν πτωχὸ συνάνθρωπό του καὶ ἐπειδὴ ἔχει κλεισθεῖ καὶ παγιδευθεῖ στὸν πλοῦτο του. Μπορεῖ ὅμως κι ἓνας πλούσιος νὰ εἶναι πρότυπο ἀγάπης καὶ ἓνας πτωχὸς νὰ εἶναι ἀσεβής. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἐπίσης μιὰ πιθανὴ ἄλλη κατάσταση μέσα στὴ ζωὴ.

Ἔτσι οἱ λέξεις «πλούσιος» καὶ «πτωχός» γιὰ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχουν ἓνα βαθύτερο καὶ οὐσιαστικὸ παρὰ καθαρὰ κοινωνικὸ περιεχόμενο. Ἐκεῖνο στὸ ὅποιο ἀποβλέπει ἡ παραβολὴ εἶναι ἡ ἐπισήμανση ἑνὸς πραγματικοῦ κινδύνου. Τοῦ κινδύνου τῆς αὐτάρκειας καὶ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἡ εὐημερία εἶναι ἀτέλειωτη, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὸ μόνο σταθερὸ καὶ ἀμετάβλητο εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως διατυπώθηκε μέσα στὴν Ἁγία Γραφή. «Ὅλα ἀλλάζουν καὶ εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ σὲ ἀπροσδόκητες ἐκπλήξεις.» Ὅταν μάλιστα εἶναι ἀργὰ πιά γιὰ νὰ μετανοήσῃ, ἡ κατάσταση τότε γίνεται ἀναπόφευκτα τραγικὴ.

Ὁ πλούσιος τῆς Εὐαγγελικῆς διηγήσεως βλέπει νὰ μεταβάλλονται τὰ πάντα στὴν ἄλλη ζωὴ. Αὐτὸς διψᾷ καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος εὐφραίνεται. Ζητεῖ νὰ τοῦ δοθεῖ ἡ δυνατότητα νὰ προειδοποιήσῃ τοὺς πέντε ἀδελφούς του γιὰ τὴν μελλοντικὴ κατάστασή τους. Ἀλλὰ ἡ ἀπάντησις εἶναι σαφής: «Ἐχουν τοὺς Προφῆτες, ἃς τοὺς ἀκούσουν».

Είναι αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ό κάθε άνθρωπος ζητεί λογικές αποδείξεις για όλα τὰ πράγματα πού τόν ἀφοροῦν, θέλει ἕνα θαῦμα, ἔχει ἀνάγκη τήν ἐμπειρία ἑνός αὐτόπτη μάρτυρα γιά νά πεισθεῖ, θέλει ἡ πίστη του νά στηρίζεται, ὅπως λέμε, σέ τετράγωνη λογική. "Ολοι λίγο πολὺ εἴμαστε παγιδευμένοι στὸν πλοῦτο τῶν γνώσεών μας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς λογικῆς μας. Προφανῶς ὅλοι θὰ πιστεύαμε ἀμέσως στὴ μέλλουσα κατάσταση τῆς ζωῆς μας, ἂν κάποιος αὐτόπτης μάρτυρας ἐρχόμενος ἀπὸ ἐκεῖ καὶ περιγράφοντάς την μᾶς βεβαίωνε λογικά.

"Ὅμως πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀνάγκη μας θεραπεύει. Ἔρχεται ξανά καὶ ξανά, ὡς ἐπαναλαμβανόμενι ἐπίσκεψη στὸν χρόνο τῆς ζωῆς μας καὶ μᾶς προτρέπει γιά ἐλεύθερη ἀποδοχὴ στὸ προσκλητήριο τοῦ Θεοῦ, ὑπερβαίνοντας τὴν φυλακὴ τῆς λογικῆς μας. Αὐτὴ ἡ ὑπέρβαση εἶναι μετάνοια καὶ καινούριος τρόπος ζωῆς, πού στρέφει τὴν προσοχή μας στὴν παρούσα χρονικὴ στιγμή, ὡς τὴν πιὸ καταλλήλη ὥρα τῆς μεγάλης ἀπόφασεώς μας.

Γένοιτο.

